

709

ANTONY

(MESTRE DE BALL)

JOGUINA EN UN ACTE Y EN PROSA

ORIGINAL DE

FRANCISCO XAVIER GODO y Lore

Representada per primera vegada
en el TEATRO CATALÁ instalat en el de ROMEA la nit del 24 de Maig de 1905

GERONA

Imprenta y Libreria de P. Torres

Plaza de la Constitucion.

1905

ANTONY

(MESTRE DE BALL)

JOGUINA EN UN ACTE Y EN PROSA

ORIGINAL DE

FRANCISCO XAVIER GODO

Representada per primera vegada
en el TEATRO CATALÁ instalat en el de ROMEA la nit del 24 de Maig de 1905

GERONA

Imprenta y Librería de P. Torres

Plaza de la Constitución

1905

Es propietat del autor.
Queda fet el dipòsit que marca la
lley y reservats tots els drets qu' al
autor pertocan.

A Dolors y Paciá Torres

Caríssims amichs:

Aqueixa joguina nasqué un jorn de bon record en que la bona amistat y la vostra galanteria 'ns reuní á la vostra taula. De la idea de 'n Paciá que corejavam ab riallas la Dolors y jo entre plat y plat, n' ha sortit la comedia que vos vaig prometre. Res mes just, donchs, que figurin vostres noms en sa primera página pera que enlassats ab el meu, sigan símbol del afecte perdurable que os uneix ab

Francisco Xavier Godo

Barcelona, Abril 1905.

PERSONATJES

ACTORS

AMELIA (18 anys).	D. ^a ANTONIA BARÓ
ANTONY (45 anys).	D. JAUME CAPDEVILA
LLUIS (20 anys).	D. FREDERIC FUENTES
BERTOLDO (25 anys).	D. JOAN DOMENECH
D. SEGIMOND (55 anys).	D. JAUME VIRGILI

L' acció á Barcelona. — Epoca present.

Dreta y esquerra del actor.

ACTE UNICH

Un saló amoblat ab decència. Una porta al fons y dos laterals en segon terme. Un piano á la dreta, primer terme. A las parets, quadros figurant diplomas. A la esquerra un biombo entre la porta esquerra y la porta del mitj, adossat al fons per un de sos extrems, de manera que formi un petit saló, ahont hi haurá una tauleta ab recado d' escriurer. Sobre la tauleta un album de retratos.

ESCENA PRIMERA

ANTONY y després LLUISET

(Al alsars' el teló, Antony balla tot sol al mitj de l' escena movent els braços com alas de papallona y anant avant y enradera seguint son mateix parlament.)

ANTONY Are endevant, endevant..... aixís; are^e enradera, enradera..... molta suavitat..... molta suavitat..... com qui busca una flor..... molta elegancia..... molta delicadesa..... ¡Ah! Ja l' he trobada..... m' hi deixo caurer.... ja es meva..... moviment de triomf, ram, pataplám, pataplám, pataplám, plám! (Al pronunciar aquestas paraulas desde *ram* á *plám*, comença á picar de peus ab entusiasme aixecant la veu y parant en sech al dir *plám!*) Tornemhi, Antony, que serà un éxit, un verdader éxit. Avans de sis mesos « La Papallona » 's ballará en tots els salons del mon elegant. ('S disposa nova-

ment á ballar y comença á donar voltas aprop de la porta del fons, quan entra Lluiset. Ab vaguetat y sense que Lluís, que te 'l sombrero á la ma esquerra, ho puga evitar, pren Antony á Lluís de la ma dreta y se l' endú sugestionat fentli fer certs moviments, que Lluís segueix á entrar-bancadas) **Endevant..... endevant..... vaporosament..... moviments suaus.....** (ensopegada de Lluís) **més suaus.....** (altre ensopegada) **Are enradera..... més enradera. ...**

LLUISET

Be, Pero.....

ANT.

Moviments suaus.... vaporosos.....

LLUIS

Pero.....

ANT.

Siguemhi (picant de peus) **Ram, pataplám, pataplám, pataplám, plám!** ('S paran en sech. Lluís fa gestos desesperats ab la ma dreta com si la tingué espunyida, de resultas d' haverli apretada l' Antony y com si li dolguessen els peus á conseqüencia de las ensopegadas) **Dispensi y no 'n fassi cas.** Els artistes som aixís. Tant els poetes com els mestres de ball ens deixém portar per la fantasia que 'ns condueix á l' infinit, sols qu' els poetes trevallen ab el cap y nosaltres ab els peus. Lo qual no vol dir qu' ab els peus no n' hi hagi molts qu' hi escriguin. Els peus son la base fonamental de l' home. No l' hi sembla?

LLUIS

Sembla.

ANT.

Jo fins he vist tocar el corneti ab els peus.

LLUIS

Vol dir?

ANT.

Si senyor.

LLUIS

Ay! Ay! Y ab que 'l bufavan?

ANT.

Ab una manxa.

LLUIS

Ja es habilitat (Com volent mudar de conversa). Bueno!

ANT.

Ay! dispensi; segui. Que se li ofereix? Tot divagant, divagant m' havia oblidat de vos-te. Segui, segui. (sehuen Veurá: estich decidit á acabar ab aquesta porqueria de ball qu' en dihuen Cake-walk. No li sembla, jove, qu' es una porqueria?)

LLUIS

Pe 'l nom al menos.... (ap) No sé de que 's tracta.

ANT.

Fugi, home; si quan 'l veu ballar, fins te que tapars' el nas. Donchs jo vull acabar

ab ell y substituirlo per un ball id'al, i idealíssim qu' el título « La Papallona. » Es precisament lo qu' estava ensejant quan vosté ha entrat: una especie de minué ab alas y repicament de peus; una cosa estranya; lo qu' en dihuen vostés els espanyols « un pisto manchego. »

LLUIS Nosaltres....? Qué no es espanyol vosté?

ANT. Jo? No senyor. Qué no s' ha fixat ab el meu nom? Antony!

LLUIS Es ben catalá.

ANT. No senyor; es ab y grega. Jo soch anglés, sols que tinch gran facilitat per' aprendrer els idiomas. Encare no fá un mes que estich aquí y 'm sembla que 'm faig entender.....

LLUIS Vaya! Perfectament.

ANT. Vosté creu que si jo fos espanyol m' hauria establert á Espanya? Ca! No senyor. No veu que aquí tenen la fatalitat de despreciar lo de casa? Fixishi! Aquí vindrá un metje que será una notabilitat pero en lloch de dirse Munyon 's dirá Bernat Pescayre, qu' es un nom ben catalá, y ningú 'n ferá cas precisament perque es de casa. Un mestre de música escriurá un wals qu' anomenará wals Boston ó wals New York, 'l firmará un Mackinley ó Mackinloy y l' endemà tindrà agotada l' edició encara que l' autor sigui tan catalá com vosté y com j.... com tans altres; pero titúlil Vals Horta ó Vals Sarriá, firmil un senyor que 's digui Serrá ó Garriga ó Espolsa-Sachs y l' edició se la menjarán las ratas. Per aixó nosaltres els inglesos com els nord' americans, som pràctichs y aném allá ahont sabém que podém esplotar al mon, ahont el nostre nom 's paga mes que la persona. He dicho.

LLUIS Molt bé. (volguent entrar en materia) Donchs un servidor....

ANT. Ah! Digui, digui. Are estich pera vostè.

LLUIS Senzillament. Ahir vaig llegir en un diari un anunci que deya « Antony, maestro de » baile; enseña á bailar en ocho lecciones y

- »evita el ridículo.» Y aquí 'm té á la seva disposició.
- ANT. Perfectament. De modo que vosté vol aprendrer de ballar.
- LLUIS Si senyor.
- ANT. Y..... ja conta ab el consentiment dels seus pares?....
- LLUIS Com vol dir?
- ANT. Si els seus pares, que serán segurament els que pagarán els honoraris, están conformes ab que vosté aprengui de ballar.
- LLUIS Ay! Ay! No 'ls ho he consultat, pero no veig perque precisa aquesta formalitat. Sá-piga que jo tinch el meu peculio, si senyor, un llegat que 'm feu el meu avi pera que disposés de la renta en quant sortís del col·legi. N' he sortit fa dos mesos y cobro puntualment cada primer de mes, una quantitat que 'm permet disfrutar de certs vicis ó certs capritxos.
- ANT. Ah! Essent aixis no cal el consentiment dels pares. Per altre part l' estudi del ball es una especie d' exercici gimnástich altamente convenient á la salut y á vegadas indirectament á la butxaca. M' explicaré: els peus adquireixen una forsa extraordinaria. Un no sab á vegadas á quins medis recorrer pera lliurarse d' un inglés y si á la punta del peu hi ha una forsa relativa, l' argument no te volta de fulla.
- LLUIS Comprench.
- ANT. En fi: comensarém quan vosté vulga.
- LLUIS Are mateix.
- ANT. 'S veu que li corra pressa.
- LLUIS Molta.
- ANT. Está be. Comensarém, donchs, per una lli-só preliminar ó, com si diguessim, per una lli-só teórica.
- LLUIS Si á vosté li sembla y pera guanyar temps, podriam comensar per la práctica (treu el portamonedas).
- ANT. Ah! Bueno! Si senyor; comensarém per la práctica (allargant la ma).
- LLUIS Quant es?

- ANT. Cinq pessetas per lliadó.
- LLUIS (donantli un duro) Si es servit.
- ANT. Molt be, moltes gracias.
- LLUIS És de tot punt necessari qu' el diumenge vinent jo sápigá ballar un vals y una americana.
- ANT. (ab entusiasme) Un vals diu? Una americana...? Com jo m' hi empenyi y vosté tingui força pera resistirho, cent valsos y cent americanas ballará vosté. No dich jo!
- LLUIS En pocas paraulas li explicaré 'l que fá al cas. Jo estich enamorat.
- ANT. Ja m' ho figuro.
- LLUIS Com vol dir que s' ho figura?
- ANT. Molt senzill; perque tots els que com vosté venen á visitarme, pateixen del mateix mal.
- LLUIS Donchs si senyor. Jo estimo perdudament á una noya.
- ANT. Ho suposo.
- LLUIS Una noya tendre, fresca, angelical, divuit anyets...
- ANT. ¡Ay!
- LLUIS Cregui que fa suspirar. Fá un any qu' ens estimém. La vaig coneixer desde la finestra del meu dormitori del col·legi. Desd' allavors cada nit l' he somniada.
- ANT. És clar, com que la va coneixer desde 'l dormitori.....
- LLUIS Pero som tan desgraciats, que diu que sos pares la volen fer tirar per monja.
- ANT. Qué diu are?
- LLUIS Lo que sent. Y la xicota que m' estima ab deliri no está per' aquestas bromas.
- ANT. Realment fora una broma pesada.
- LLUIS El seu pare es un tresillista dels de la crosta de baix que 's passa desde las dos de la tarde fins á las cinq del matí en un cassino del carrer de Sant Ramon. Figuris que s' en va á missa avans de ficars' al llit....
- ANT. Ja es devoció!
- LLUIS Y la seva mare? Oh! La seva mare es una boña senyora que passa 'l dia fent rosaris ab pinyols de cirera. Els diumenges sobretot s' en va de casa aixis qu' ha dinat y no

hi torna fins á las nou del vespre.
Crech que va á jugar al tute ab el Bisbe.

ANT.

Y la noya?

LLUIS

La noya? Pobre Amelia! La tenen tencada tot el dia. Sols li donan permís per' anar els diumenges al Parque á veurer l' avi.

ANT.

Qu' es guarda paseos?

LLUIS

No senyor; 'm refereixo á l' elefant. Pero li deixan anar en companyia de la minyona y es l' únich dia qu' ens podém veurer ab tota llibertat. Pero la minyona qu' es aragonesa, te relacions ab un jove qu' á la cuenta balla molt be la jota, y ahir ens va cridar l' alto. Al reunirnos en el Parque com de costúm, s' ens encarà dihent: « Si no volen que 'ls descobreixi, han de venir ab mi á la Societat de ball « La Camelia azul » perquè allà hi trobaré 'l meu xicot. » « A la Mandchuria, ahont vulguis » li varem respondrer. Y, fet y dit, ens conduheix á « La Camelia verde, » perque tan á l' Amelia com á mi 'ns van posar verts. Qué dich verts? Vermells y ben vermells. Aixis qu' entrém á « La Camelia » la minyona 'ns planta, s' enreda ab el seu novio y ¡ah salao! ne vol de gresca? Nosaltres estavam com atontats; alló pera nosaltres era un mon nou; pero 'l fum de la sala 'ns puja al cervell, ens l' entela y la meva novia y jo que creyém que aixó de ballar es com bufar y fer ampollas, ens engresquém, ens agafém com els altres y ja som á Sans: vinga saltar y donar voltas com dos ximplets. Sens adonárnosen, ens vam trobar al mitj dels quartos y ja 'ns vejerem perduts. No sabiam per quins mars navegavam perque alló era un temporal desfet; semblava una casa de boigs ab un tuf... uf! Las parejas rodavan com baldufas y á tota máquina. ¿Sortir d' aquell laberinto? Ni 'ls mils. De prompte 'm sento una trepitjada á l' ull de poll, jo 'n clavo una dotzena á la pobre Amelia y entre empenta d' aquí y empenta d' allà 'ns premsavan de tal manera que creya que de nosaltres ne

farian oli. En mitj d' aquell *aquinoccio* y sense veurer d' ahont venia ¡plaf! un gra-
ciós me tira una patata al sombrero y me
l' esbotza. Com pot contar, jo treya foch
p' els caixals; pero tot era poch p' el que
encare ens esperava. Passa una pareja ab
els brassos estirats y moventlos com un
moli de vent, quan ¡cataplum! ensopegada
en el meu nas. ¿Ne vol de sang? Un hor-
ror! La brusa de l' Amelia qu' era com
un rovell d' ou 's converteix en la bande-
ra espanyola, 'l vestit li deixo fet una llás-
tima y allavors si que tothom ens va fer
pas, pera que sortissem. Y sortirem al ca-
rrer en mitj d' un riurer general y d' uns
piropos que n' hi havia pera fer un ramell.
Eh? que li 'n sembla? Quan mes tart me
despedia de la meva novia li vaig dir: De-
mà avans de las deu del mati m' en vaig á
casa del senyor Antony perque m' ensenyi
de ballar. Y aquí 'm té y ja sab perque he
vingut.

ANT.
LLUIS

Ja li dich jo que fou una comedia.
D' aixó 'n diu una comedia? Una tragedia
ha de dirne. No veu que va correr la sang?
En fi: posém mans á l' obra perque ja 'm
sento 'i belluguet á las camas.

ANT.

Permétim qu' avans consulti 'l rellotje
(mira 'l rellotje y s' alsa esverat) Caramba! Son las
deu y cinq minuts y á las deu en punt tinch
una llissó diaria á casa de la marquesa de
la Flamarada. Tingui la bondad de mortifi-
cars' una estoneta. Entretant, el meu aju-
dant comensará á ensenyarli 'ls prolegóme-
nos práctichs. No li sembla?

LLUIS
ANT.

Com vosté conegui.
(cribant) ¡Bertoldo! (á Lluís) Es un ajudant
molt trempat. Quasi 'n sab mes que jo.

ESCENA II

BERTOLDO y dits

- BERTOLDO (desde 'l foro) Que 'm cridava?
ANT. Sí, vina. Aquí 't presento al jove Don....
(á Lluís) ¿La gracia de vosté?
LLUIS No crech qu' en tingui cap. Desgracias n' hi he contat una pila.
ANT. 'M refereixo á 'l seu nom.
LLUIS Ah! ja. Lluís Malvehí y Malhonrat.
ANT. (donant la mà á Lluís) 'L felicito p'els apellidos.
LLUIS Gracias.
ANT. (á Bertoldo) Donchs be: mentres jo vaig á donar la llissó de costúm á la senyora marquesa, fesme 'l favor d' ensenyar el comensament de la primera serie, á Don Lluís Malvehí y Malhonrat.
BERT. Molt be.
ANT. Soch tot seguit ab vostés. (donant la mà á Lluís) Servidor seu. Suposo que 'm dispensará. Soch tan puntual en totas las mevas cosas...
LLUIS Fassi, fassi; queda dispensat; pero no tardi.
ANT. Passiho be.
LLUIS Estigui bonet. (Antony s' en va p' el foro)

ESCENA III

LLUIS y BERTOLDO

- LLUIS Vól qu' avans hi fem un cigarret?
BERT. Si vosté és tan amable.... (Schüen)
LLUIS Vól callar! Veritat és que tinch molta pressa; es á dir pressa *para* comensar las lliçons coreográficas; *para* *rendir culto* á Venus. ¿No es Venus la deesa del Ball?

- BERT. Crech que no. 'M sembla molt qu' es Marte.
LLUIS Fugi home; si Marte es un planeta.
BERT. Y Venus també.
LLUIS N' hi han tantas de Venus per aquets mons.
(Mudant la conversa y encenent el cigarret) Vaya! Vaya!
Es á dir que vosté 's diu Bertoldo?
BERT. Si senyor, pera servirlo.
LLUIS Gracias.... No 'n conech cap de Bertoldo....
Es á dir si; ne conech un. Quan era nano, llegia un llibre que m' entretenia molt:
« Historia de Bertoldo, Bertoldino y Cacaseno. » No devian pas esser parents de vosté aquests senyors?
BERT. (rihent) Que jo sábiga....
LLUIS No fassi cas de la pregunta. Soch tan curiós que tot m' agrada saberho. Per aixó vull aprendrer de ballar.
BERT. Ja!
LLUIS Y digui. Quin pito hi toca vosté aquí?
BERT. Pito? Cap.
LLUIS Cap? Y donchs.
BERT. Toco 'l piano.
LLUIS Ah! Ja entench.
BERT. Com que no 's pot repicar y anar á la professó, quan Mr. Antony ensenya de ballar, jo.....
LLUIS Ja. Vosté fá de manubri.
BERT. (ofés) Com vol dir de manubri? Jo soch pianista, primer premi del Conservatori.
LLUIS Ah! dispensi. Es qu' encare no m' he pogut treurer del cap el manubri que hi havia ahir á « La Camelia azul »; una societat de ball que no sé si vosté la coneix.
BERT. Prou: una que hi ha p' els voltants del Ninot.
LLUIS Justa!
BERT. Y allá va anar vosté ahir?
LLUIS Que hi vol fer? Debilitats!
BERT. Se 'l devian rifar!
LLUIS Suposó que sí. Lo que sé es qu' aquell malehit manubri 'm va valguer un disgust molt fort. Si no 'm costa un ull de la cara ja li va anar prim, ja li asseguro, perque si 'm descuido 'm costa *la protuberancia*

nasal. En fi: no pensém mes en cosas tristas y cops al bulto.

BERT. Està be. Per quin ball vol principiari? Jo comensaria p' el mes senzill.

LLUIS Naturalment.

BERT. Vosté està enamorat?

LLUIS Que si estich enamorat? Home: ja nò cal preguntarho: com tots els que venen aquí, segons afirma 'l mestre.

BERT. Donchs be: p' els enamorats el ball mes adequat es l' americana. No la coneix?

LLUIS Si li he de ser franch, no conech mes americanas que las que 'm fa 'l sastre y dugas vehinas de Puerto-Rico que son mes negres qu' el pecat.

BERT. Ja. Ja! 'S veu qu' es de la broma vosté.....

LLUIS Pot contar!

BERT. Donchs be: l' americana es el ball mes dolç, mes suau; un se gronxa al só de la música. Es una especie de bressol; una morfina coreogràfica...

LLUIS Digui que tot ballant un s' hi deu adormir.

BERT. De vegadas!

LLUIS (*alsantse tot decidit*) Ah! si? Donchs apa: vinga l' americana, Bertoldo; perquè aixó d' adormirse al só de la música en braços de la xicota.... ; Ah salao!

BERT. Veurá: li donaré ab quatre paraulas una explicació minuciosa. (*se sent el timbre de la porta d' entrada*)

LLUIS Deixis d' explicacions.

BERT. Dispensi (*s' arrima á la porta del fons*) Se sent veu de dona. Fassim l' obsequi de retirarse un moment. Aquí 's guarda la reserva mes absoluta. (*conduhintlo radera 'l biombo*) Aquí te quadros, retratos, recado d' escriurer. Distreguis.

LLUIS *Corriente.* Pero serveixis despatxar depressa. (*ap.*) Y van dos interrupcions. (*alt*) Ah! Bertoldo! Si es alguna dona guapa y vol que fem práctica, avisi.

BERT. Està bé; descuidi.

ESCENA IV

AMELIA y dits

- AMELIA (desde la porta, mentres Lluís s' entreté mirant un album de retratos. Amelia dú mantellina, y te la cara casi tapada Quan es dins deixa veurer la cara) 'S pot entrar? Endevant.
- BERT. (entrant) Deu lo guard.
- AME. Deu me la guard. (ap) Qué veig? Aquella xicota que m' agrada tan!
- BERT. (ap) Ay! El pianista de la Societat de San Mus. Dissimularé.
- AME. (mentres Bertoldo figura dir á l' Amelia que prenga asiento y oferintli una cadira) Tot son donas. (mirant la portada y llegint) « Mis alumnas ». Vaja! Bonica colecció! Ja n' hi ha alguna que pot anar; pero hi ha cada cadavre....! Y aquesta? Me sembla que la conech.... pero no atino. Juraria qu' es la mare de l' Amelia. Vaya si ho es. La conech per la pigata sota 'l nas. ¡Mira la hipócrita! Vaja! no n' hi ha un pam de net. ¡Oh! Y la posició en qu' está retratada..... Ensenyant mitja pantorrilla... Quin ball deu ser aquest! Dehuen dirne « La Camallada »..... Pero jo somnio! Si aquest mestre m' ha dit qu' es inglés y que fá poch qu' es á Barcelona..... Quin trapella n' hi deu haver! De segur qu' es fill de l' Ostia y no ha passat del Poble-Nou..... Quan torni sortiré de duptes..
- AMELIA. (á Bertoldo) No senyor; cregui que no. Vosté 'm confon, vosté 'm prén per altre. (ap) Ay Deu meu! Si ho sabessin á casa....!
- BERT. Douchs com més la miro més juraria qu' es vosté. No 's recorda d' aquell dissapte al vespre, que vosté 's trobava al costat del piano mentres jo tocava « La plegaria de una virgen »?
- AMELIA. No senyor, no.....
- BERT. Com? si....

- AMEL. Be, vaja, li dich que no. Com vol que li digui? (ap) Ay! Ves perque hauré dit á la minyona que s' en anés y vingués á buscar-me d' aquí mitj hora! Si ho sé...
- BERT. Que té?
- AMEL. Nò res!
- LLUIS (que s' haurá sentat á la tauleta per escriurer) Mentres tant aprofitém el temps. Escriuré á la xicota pera trasmetrerli las primeras impresions.
- BERT. (á Amelia) Pero no es vosté l' Amelia Rey?
- AMEL. (alsantse) Ay Deu meu! Quina mania! Qu' es pesat vosté!
- BERT. (que l' haurá imitada) Be, dispensi.
- LLUIS (escribint) « Mi idolatrada Amelia: me alegraré que al recibo de la presente te encuentres bien de salud... »
- BERT. (á Amelia) Si desitja....
- AMEL. No senyor; no desitjo res, gracias.
- LLUIS (seguint) « como la mia á Dios gracias. » (parlant) Eh? Quin comensament! Y els meus papás que dihuen qu' els deu anys que m' han tingut tencat en el col·legi no m' han servit de res....!
- AMEL. No senyor, no. Esperaré ab molt gust que torni 'l professor. (ap) Després de tot no 'm queda altre remey.
- LLUIS (escribint) « Como te digo, he visto al maestro de baile y aunque es un bendito del capazo, parece un buen Juan. »
- AMEL. (ap) Si sabés ahont trobar la minyona....
- BERT. No estigui nerviosa, senyoreta. Aixó es un confessionari.
- LLUIS (escrivint) « El domingo ya sabré bailar cien americanas y yo seré tu maestro. Adiós al mendra dulce; pastillita de chocolate. » (parlant) Que li agrada que li digui tot aixó!
- BERT. (escribint) « Tu profesor de baile y de amor... » De tots modos permétim que li digui que fá un mes que 'm te 'l cor robat.
- AMEL. (ab sequetat) Ho sento! (ap) Jo que volia donar una sorpresa á n' en Lluís....
- LLUIS (ap) L' acabaré millor si li poso: (escribint) « Recibe el corazón traspasado por una es-

»pina de amor.» (parlant) Que be que m' ha sortit aquesta frase! (escribint) «Tuyo hasta »la muerte, Luisito Malvecino y Malhonra- »do.» (parlant) ¡Ah! Are á esperar á la raspa y que li entregui.

AMEL. Si no vol que m' en vaji li suplico que terminém la conversa.

LLUIS (ap) Qui deu haverhi en el saló! Sembla que parlan á la xiu xiu.... A veurer si distingeixo algo. (tot enfilants' en una cadira pera mirar per sobre 'l biombo) Per aquí no 'm veurán. (tracta d' enfilars' rellisca y fa 'l gran ruido. Esverament per part d' Amelia que 's tapa la cara ràpidament) Malvinatje!

AMEL. (esverada) Ay! Qu' es aixó? Hi ha algú qu' escolta? Ay Deu meu!

BERT. Ca! No s' amohini, no es res. Un trasto qu' ha caigut. Veurá. Tingui la bondat. Entri en aquest salonet y estaré mes tranquila. Mr. Antony no pot tardar (ensenyantli y conduhintla á la porta de la dreta.)

AMEL. Vol dir que....

BERT. Estigui tranquila. Li responch de tot. (entra en l' habitació y seguidament se sent el timbre)

ESCENA V

BERTOLDO y LLUIS

BERT. (dirigintse á Lluís) Que ha passat?

LLUIS Volia enfilarme pera mirar un quadro y he relliscat. Han trucat. Vegi si es Mr. Antony.

BERT. Per si no es ell, fassim l' obsequi d' entrar aquí (per la porta esquerra)

LLUIS Encare mes endins?

BERT. Ja li he dit — y vosté ho ha de agrahir — qu' aquí 's guarda la reserva mes absoluta, y no convé que ningú s' enfilí á mirar quadros.

LLUIS Be; pero....

BERT. Entri, entri; fassim l' obsequi....

LLUIS (dirigintse á la porta esquerra) Está be. (ap) Ja ho

es ben bé una escola de ball aixó, perque á un lo fan ballar encare que no 'n tingui ganas. (Mutis)

ESCENA VI

D SEGIMOND y BERTOLDO

- D. SEGL. Bon dia tingui.
BERT. Se 'l saluda.
D. SEGL. El senyor...
BERT. Vosté voldrà veurer segurament á Mister Antony ¿veritat?
D. SEGL. Si senyor.
BERT. Donchs tingui la bondat d'esperarse ó de tornar un' altre estona.
D. SEGL. Si 'm sembla bé.
BERT. Vosté mateix.
D. SEGL. Si vosté m'assegura que no ha de tardar molt...
BERT. No pot tardar.
D. SEGL. Ho sentiria, puig p' el gust de parlar ab ell, encare no m'he ficat al llit.
BERT. (ap) Quin home mes estrany! (alt) Si son las deu del matí.
D. SEGL. Ja ho sé, no necessito que m'ho recordi: jo m'en vaig al llit quan els demés 's lleven, perque acostumo á portar la contraria á tothom.
BERT. Mala costúm.
D. SEGL. Vosté escolti y no critiqui; cada hú es duenyo de las sevas accions y jo ho soch d'anarmen á dormir á l' hora que 'm dona la gana.
BERT. Lo qual á mi 'm te sense cuidado. (se sent trucar) Are trukan. Deu ser ell. Pero si 'm vol donar el recado á mi...
D. SEGL. Els tractes els faig sempre directament.
BERT. Com que diu que fa las cosas al revés dels altres...
D. SEGL. No admeto discussions. Que vingui 'l mestre y aviat ens entendrém.
BERT. Aquí 'l te. (entra Antony)

ESCENA VII

ANTONY y dits

- ANT. (dirigints' á D. Segimond) Servidor de vosté.
D. SEGI. Molt senyor meu.
BERT. (que desitja parlar ab Antony á cau d' orella) Ab permís. (á Antony) Aquell jove, 'l senyor Malvehi, está en el despatx de vosté y en el salonet hi ha una senyoreta que fá rato que s' espera.
ANT. Está bè. Retirat y pröcuraré despatxar depressa.
BERT. Corrents. (á D. Segi.) A las sevas ordres.
D. SEGI. Estiga bo.

ESCENA VIII

ANTONY y D. SEGIMOND

- ANT. Si 'm fes l' obsequi de tornar un' altre hora..... No m' entench de feyna y.....
D. SEGI. Ab pocas paraulas crech qu' estarém entesos. Vinch en nom d' una comunitat...
ANT. De frares?
D. SEGI. (ofés) Y are?
ANT. Dispensi: com que parla d' una comunitat.
D. SEGI. Ja veurá.
ANT. Vol seurer?....
D. SEGI. No cal.
ANT. Com vosté vulgui.
D. SEGI. 'S tracta de lo següent.
ANT. Veyám.
D. SEGI. Jo soch de la Directiva del *Centro Instructivo y de honestos pasatiempos* del carrer de Sant Ramón. Allí no fém mes que jugar; qui juga al tressillo com per exemple un servidor de vosté, qui juga al burro, qu' es lo que fan la generalitat dels socis, qui juga al monte.....

- ANT. Si, vaja, jochs inofensius....
- D. SEGI. Aixó mateix. Donchs be: L' element jove, havém acordat rompre aquesta monotonia continua qu' ens embruteix, y donar cada dissapte un ball de societat. Pero resulta que som una pila de companys que no sabem lo qu' es el ball; no 'n coneixém ni la jota.
- ANT. Ja! De modo que vostés voldrian aprendrer la jota?
- D. SEGI. No senyor. Nosaltres voldriam aprendrer tot l' abecedari.
- ANT. Comprench.
- D. SEGI. Y jo venia á veurer si féyam tracte y si vosté entre dugas y tres.....
- ANT. De la tarde?
- D. SEGI. No senyor, de la nit; de la matinada....
- ANT. (comprenent lo que D. Segimond li vol dir) Qué?
- D. Segi. Si podría anar al Circul á donarnos una lliçó de ball en comunitat.
- ANT. Díspensi; pero.... si li he de parlar ab franquesa, l' hora qu' han escullit 'm sembla un xich intempestiva.... A las dugas de la nit las personas de be ja hem fet dos sons.
- LLUIS (obrint la porta) A veurer qu' hem de fer. (vejent á Segimond) ¡El sogre! ('s fica á dins y tenca ab pany y clau. Segimond y Antony 's giran cap á la porta esquerra á temps qu' Amelia obra la de la dreta)
- AMEL. (sörtint) Ja estich cansada d' estar aquí. (vejent á Segimond) ¡El papá! (fa 'l mateix joch que Lluís, y Segimond y Antony 's giran cap á la porta de la dreta com moguts per un ressort)
- ANT. (ap) Aquests dos me comprometerán.
- D. SEGI. Que ha sigut aixó?
- ANT. No rés.
- D. SEGI. Sembla que hi han bruixas en aquesta casa.
- ANT. (rihent) Pot ser sí.
- D. SEGI. Jo he sentit tencar dugas portas de cop y volta.
- ANT. De cop y volta; sí, es que voltan.... Son dos alumnos que fan exercicis... coreográfichs.
- D. SEGI. Sense música?
- ANT. Si senyor, sense. Ells s' entenen y ballan sols.

- D. SEGI. Bueno; allá ells. Quedém en que.....
ANT. Quedém en que si cambian l' hora y en buscar una que sigui mes enrahonada y estigui mes en consonancia ab un *Circulo Instructivo y de honestos pasatiempos*, encare que sigui del carrer de Sant Ramón, no tinch cap inconvenient en acceptar el tracte.
- D. SEGI. Honoraris?
ANT. Tractantse d' una comunitat ahont fan correr el diner, no renyirém. Vágissen des-cansat. (ap) Lo que 'm convé es treurerl d' aquí.
- D. SEGI. Perfectament. Vosté per are no deu mou-rers de casa.
ANT. Estaré aquí fins á las tres. Y de las cinch á las vuyt també m' hi trobarán.
- D. SEGI. Donchs m' en vaig are á consultar ab el President y luego li donaré la resposta.
ANT. Aixó mateix. Servidor de vosté.
- D. SEGI. Passiho be.
ANT. Estiga bó.
- D. SEGI. (retrocedint) Ah! Respecte.....
ANT. (empenyentlo y sens acabarl' de deixar dir) Si senyor si; tot lo que vulgui.

ESCENA IX

ANTONY sol

No sé 'l que volía dirme; pero tant l' hi fá. Estava patint per las dugas bestiolas que tinch tencadas. L' una aquí y l' altre allá. Veyám. Comensém per la senyoreta, sols siga per galanteria. (moment de pausa) Quasi sería convenient qu' avans dongués un ensaig á « La Papallona ». (decidit) Be; no; ja 'm quedarà temps aquesta tarde. (s' enj vá á la porta de la dreta y truca) Senyoreta: ja pot sortir. (avans d' obrirse la porta s' ha de sentir el bogir de la clau)

ESCENA X

AMELIA y ANTONY, després LLUIS; més tart BERTOLDO

- AMEL. (entrant ab recel.) Ja es fora aquell senyor...?
ANT. Si senyora, gracias á Deu. Ja s' en anat. Que 'l coneix potser?
AMEL. (ab els ulls baixos.) Si senyor; el conech.... de vista. Y com que jo he fet una calaverada, perque he sortit de casa enganyant á la mamá....
ANT. Mal fet!
AMEL. Si qu' es mal fet....
ANT. A las mamás no se las deu enganyar may.
AMEL. Prou que te rahó prou....; pero Deu nos guard d' un ja está fet
ANT. Ya! Ya!
AMEL. No sabia com ferho pera venir á veurer á vosté y li he dit qu' anava á comensar una novena á San Pascual Bailón....
ANT. ¡ Ay la mare!
AMEL. Si senyor, si; ¡ ay la mare....!
ANT. (ap) Y qu' es bonica aquesta criatura! Ab quin gust li ensenyaria « La Papallona »...
AMEL. (baixant els ulls) (ap) Ay! Com me mira aquest senyor. Tinch una vergonya....
ANT. (oferintli una cadira) Segui, sigui. (ap) 'M sembla que torno als divuyt anys! (s' atussa 'l bigoti y 'l cabell) Ay senyor! Quin be de Deu! D' alumnas aixís, la veritat es que no 'n corren (segueix mirantla. Amelia inconscientment s' en adona, somriu avergonyida y torna á baixar els ulls)
AMEL. (ap) Per qui 'm deu prendre...? (nou joch com avans. Antony també sonriu)
ANT. En fi, vosté dirà....
AMEL. Donchs jo.... com que ja comenso á ser una doneta, voldria aprendrer de ballar....
ANT. Perfectament!
AMEL. Es á dir: suposant que no 'm siga dolent per la salut.
ANT. Ca!

- AMEL. Es que segons el metje, jo soch anémica.
ANT. Anémica? Oh! El ball es el gran remey. No hi ha res que mogui tan la sang.
- AMEL. Si precisament el metje diu que no 'n tinch.
ANT. Precisament! El ball ni farà venir! El ferro! Riguis del ferro! El ball, el moviment, la dislocació, la gimnasia, la.... (ap) ja no sé ahont soch.
- AMEL. A fé 'm dona una alegria. Essent aixís fins podria dirho al metje perque aconsellés a la mamá que 'm deixés venir aquí.
- ANT. Al metje? A la mamá? Ca! Vosté no necessita 'l consentiment de ningú. A vosté li basta 'l meu consell. (Lluís obra la porta ab pausa y treu el cap y escolta sense mirar a l' escena, per mes que Amelia y Antony están colocats de manera que Lluís no 'ls veu perque 'l biombo ho priva)
(ap) Ab qui parla are?
- LLUIS
ANT. Si vosté sabés el sens fi de personas qu' han vingut aquí delicadas y s' en han anat mitj mortas....
- AMEL. ¿Com?
ANT. De satisfacció. Si es que no m' ha deixat acabar la frase. A veurer: aixequis. Amelia (s' aixeca) Bona figura! Escultural! Giris. Amelia 's gira Ben plantada!
- LLUIS (ap) Aquests piropos no 'ls tira pas a 'l sogre! (Lluís surt del quarto y 's queda darrera 'l biombo)
ANT. Gran figura! Bona conformació! Apte..... pera tota clase de balls.... (ap) Aquesta criatura 'm faria perdre l' oremus. alt A veurer; fassim el favor d' ensenyarm' el peu.
- AMEL. (estranyada) El peu....?
ANT. Si senyora; 'l peu, res mes qu' el peu qu' es la base.... (Amelia li ensenya 'l peu ab cert garbo)
(ap) Ay. Ay! (alt) Res; que 'm comprometo a ensenyarla gratis....
- LLUIS (ap) Pero ab qui parla tan entusiasmat?
(fa certs moviments indicant que vol veurer per sobre del biombo)
- AMEL. Aixó no ho permeto; no senyor; de cap manera.
- LLUIS (ap) Aquesta veu.... (tracta d' enfilarse novament en una cadira)

ANT. Gratis, gratis.

AMEL. De cap manera. (en confiança) Encare que jo no tinc diners.... ja hi ha qui 'n te per mi...

ANT. Qui ?

AMEL. El meu novio.

ANT. Que ha dit....?

AMEL. (recalcant) Qu' el meu novio li pagarà las mevas lliçons. (durant aquest petit diàlech Lluís pera guanyar temps busca ab cuidado una cadira forta; cambia la qu' està prop del biombo per' un' altre, etc.)

ANT. Ah! És a dir que vosté té novio?

LLUIS (enfilantse poch á poch) Are si que ningú 'm datura.

AMEL. Si senyor, si.

ANT. El mal de totas y de tots. No es anémia lo que vosté pateix; no; es una.... ballemia aguda com totas las noyas que tenen novio.

LLUIS (que per sobre 'l biombo veu á l' Amelia sens qu' ella ni Antony s' en adonguin) (ap) Si ja 'm semblava qu' era la seva veu. Ella aquí! (alt) ¡Cu-cut! (Lluís baixa 'l cap pera no ser vist)

AMEL. (esglayada) Ay quin susto! No ha sentit?

ANT. Prou!

AMEL. Que te algún rellotje aquí d' aquells que fan ¡Cu-cut?

LLUIS (deixantse veurer ; Cu-cut! Cu-cut!

AMEL. (vejentlo) Si es en Lluís. Si es el meu novio!

ANT. Com s' enten? Aquell jove....

LLUIS (qu' ha baixat del biombo 's presenta en escena y abraça á Amelia) Si senyor; jo mateix. (á Amelia) Pero esplicat angel meu. Com diantre has pogut venir? Com t' has atrevit....? Si 'm sembla un somni!

AMEL. (que junt ab Lluís s' en van á un recó de l' escena prescindint d' Antony) Veuràs. Com que tu ánit vares dirme qu' aquest matí vindrias á veurer al senyor Antony per' aprendrer de ballar, jo he volgut fer lo mateix pensant que segurament 't trobaria aquí y 't donaria una agradable sorpresa.

LLUIS Com en efecte m' hi has trobat y me l' has donada. Pero esplicat. Com ho has fet?

ANT. (ap) Pero per qui m' han pres aquests dos?

AMEL. Res més senzill: he dit á la mamá que m'

- en anava á Sant Jaume á comensar una novena á San Pasqual.
- LLUIS Y se l' ha empassada ?
- AMEL. Ay Lluís! Com un glop d' aygua!
- ANT. (ap) Res; que volen que jo també me l' empassi. (Lluís y Amelia agafats de las mans saltan y jugan com dugas criaturas) Nada! Nada! Ancha Castilla! Com á ca 'l sogre!
- LLUIS (ap á Amelia ab molta salameria) Ets mes aixerida y més fresca qu' una rosa.
- AMEL. (ap á Lluís id.) Y tu mes aixerit qu' un pesol!
- ANT. (ap) *Alante!* Ja som á l' hort.... alt Escoltin.... Qu' en tenen per molta estona...?
- LLUIS com sorprés Perdoni.
- AMEL. id. Dispensi.
- LLUIS id. Com qu' aquestas ocasions son tan raras.....
- AMEL. avergonyida Si.... son tan raras.
- ANT. Ja! Ja! pero.... 's veu que saben aprofitarlas. ¡Bueno! Vostés dirán lo que volen fer y jo.....
- LLUIS Resoltament, Mr. Antony. Volém aprendrer de ballar y desitjém que vosté sigui 'l nostre mestre. El'la, durant la seva novena á Sant Pascual, y jo, durant la meva á Sant Antony, 'ns trobarem aquí y 'ns donará la lliadó á 'ls dos plegats.
- ANT. Está be; no hi ha mes qu' un inconvenient.
- LLUIS Un inconvenient ?
- ANT. Que pera vosté tal vegada no ho será. ap Un també n' ha de saber d' aprofitar las ocasions. alt Vull dir que com qu' aquest cas es bastant frequent á la meva clínica coreográfica, tinch tarifats els honoraris á un preu doblat. De manera qu' á dos duros cada hú, 'ls costará quatre duros cada lliadó.
- LLUIS Es l' ultim preu ?
- ANT. ab aplom *Precio fijo.*
- LLUIS Deiximhi pensar un minut.
- AMEL. (ap á Lluís) Sí, pènsati, pènsati.....
- LLUIS (ap) Una novena, á quatre duros per missa son trenta sis missas.... ¿que dich jo? Trenta sis duros. Jo no cobro fins el día hú; es-

tém á 15, faltan setze días y 'm quedan vint y cinq duros..... No hi arribo. Be; en tot cas m' empenyaré 'l rellotje; m' endonaranán dotze; dotze y vint y cinq son trenta set....

AMEL. (á Lluís) Que no 't surten els comptes?

LLUIS (á Amelia tot acabant de fer el compte) M' en sobrarà una pera prendre xocolata 'ls tres diumenges que faltan per' acabar el mes. (á Antony) Acceptat! Ni he donat un ¿oy? N' hi faltan tres (els hi dona) Si es servit. Apa. Comensém. Vina, noya. (Lluís y Amelia 's disposan á ballar, agafatse en posició contrària)

ANT. (separantlos ab rapidés) Alto *señores*. No 's precipitin! No veuen que s' agafan al revés?

LLUIS Vol dir que p' el cas no es lo mateix?

ANT. Ferian riurer á la gent. Además ¿que volen ballar sense música y sens' una lleugera explicació? Suposo que no. Vamos á veure: quin desitjan?

LLUIS L' americana ¿oy noya?

AMEL. Oh! no sé qu' es.

LLUIS Ah salao! És el ball mes encisador. Figurat que tot ballant ens hi adormirém.

AMEL. (á Lluís) Y no podem caurer?

ANT. Aguántinse fort. Bueno! ('s coloca en mitj dels dos) Fixinshi be. L' americana es realment un bressol ambulat. Mirin: la posició es aquesta. (dirigints' á Lluís) Vosté estent el bras esquerra. (Lluís y Amelia fan lo mateix qu' Antony. y aquest fa tot lo que va dihent) Ab el dret rodeja la cintura de la seva *pareja*. Una vegada agafats 's gronxan, 's gronxan.....

tots tres 's van gronxant Van donant voltas (las donan). (á Amelia) No: vosté hō ha de fer al revés. (Amelia dona una volta en sentit invers) No; no es aixó. Vosté ha de tenir els braços en posició diferent. Veu? Permetim: aixís. (els hi possa, mentres Lluís, continua donant voltas tot sol) Are donant voltas ab dolçura, molta dolçura..... al compás de la música com se suposa..... Aixó, aixó mateix.... bravo! Prou! 'M sembla que ja s' en han fet càrech!

- LLUIS Si senyor, si; vina noya.
ANT. Esperis home. crida Bertoldo! Falta la música Ab música 's permeten moltes coses, perque la societat te la màniga molt ample. Una abrassada curta encare que siga feta á corre-cuyta si 's fa en silenci es un escandol; una abrassada ab música ja 'n pot durar d' horas.... es una excelencia social. Y aquí te per consegüent un' altre de las moltes ventatjas del ball; (Bertoldo qu' ha entrat 's queda parat á prop del piano) ventatjas que vosté mateix (á Lluís) anirá coneixent á fur y á misura que.... (veyent á Bertoldo) Ah! Bertoldo! Vinga una americana.
- BERT. Quina?
AMEL. Una que sigui ben dolça, ben dolça.
ANT. (á Bertoldo) Tócali « La Bombonera ». (Bertoldo comensa á tocar y Lluís s' enlayra y 's dona pressa á agafar á Amelia)
- LLUIS Ah! salao!
ANT. Vaja! Ja som á Sans. ¡ Ole ya! ells ballan y (Antony s' els mira ab ayre de mestre) Si n' han après tot seguit.... Excelencias del meu sistema d' ensenyansa.... En quatre paraulas y dos moviments.... ¡ tableau!.... Aixís aixís....; no,.... no s' hi adormin tant que potser si que caurian.... (se sent trucar y Antony s' arrima 'l piano y s' hi asseu en quant Bertoldo s' alsa) Ves Bertoldo; ves á veurer qui es. (Bertoldo s' en va p' el foro y Antony segueix tocant)
- LLUIS Deixam ferte un petó are que no ho veu el mestre.
AMEL. Ay! un petó!
LLUIS Un no més.
AMEL. Jo 'm creya qu' els petons no 's demanavan....
- LLUIS És veritat; te. (li fa un petó)
AMEL. Ni 's feyan!
ANT. (girantse cap á n' ells sense deixar de tocar) 'M sembla que no s' hi adorman pas. (á n' ells) Que tal?
- LLUIS Molt be. Vagi seguint que l' americana ja l' acabém d' aprendre. (van ballant ficantse raderá 'l biombo en ocasió en que Bertoldo anuncia tot entrant)

BERT.

El senyor Rey!

En aquest moment Antony 's posa á tocar ab forsa la marxa real, mentres Amelia cau desvanescuda en brassos de Lluís al sentir anunciar l' arribada de son pare.

AMEL.

El papá!

LLUIS

El sogre!

Entra Segimond. Antony 's tranquilisa al veurer que Lluís y Amelia s' han amagat y corre vers Segimond pera que no baixi massa cap al prosceni. Lluís procura fer ayre á la cara de l' Amelia .

ESCENA XI

D. SEGIMOND y dits, menos BERTOLDO que 's retira al entrar
D. SEGIMOND.

D. SEGI.

á Antony Servidor de vosté.

ANT.

Molt senyor meu. ^{ap} Aquest' home té 'l dó de la inoportunitat.

LLUIS

(^{ap}) Y com m' ho arreglo joare? Si aquest home 'ns arriba á veurer fa deu trossos de nosaltres. Are si qu' es hora d' invocar de veras á Sant Pascual. ^{ab mitja veu} Amelia! Amelia!... Y nó 's refá! *Ay amor! Como me has puesto!*

AMEL.

tornant én sí á poch á poch *Ay!*

LLUIS

¡Pst!

AMEL.

Ahont soch?

LLUIS

Estds en brazos del amor!

D. SEGI.

Donchs ja ho sab. Estém entesos. Lluís escolta Vosté 'ns donará una llissó de ball totas las nits de nou á deu.

LLUIS

^{ap} á Amelia Sens que diu el teu pare?

D. SEGI.

Serém deu socios.

ANT.

Y no hi haurán socias?

D. SEGI.

Si convenen si.

LLUIS

^{á Amelia} Però que no 'l sens?

AMEL.

De que parlan?

LLUIS

A la cuenta, 'ls socios del Circulo de pasatiempos honestos ahont passa 'l teu papá 'l dia y la nit, volen aprendrer de ballar. ¡Oh! Aixó es intolerable! Y no vol que tu

y jo 'ns enrahoném! decidit Esperat! Vaig à fer un cop d' home. Soch una criatura; pero tinch cops bons. El tot p' el tot!

AMEL.

Pero....

LLUIS

Deixam fer.

AMEL.

Mira que 't pegará.

LLUIS

A mí!

D. SEGI.

(despedintse d' Antony) Conformes. Passiho be.

LLUIS

(á D. Segimond) Alto!

D. SEGI.

(esvertat) Eh? (ap) D' ahont surt aquest mico?

LLUIS

Dugas paraulas. á Antony Ab el seu permís.

D. SEGI.

Que se li ofereix?

LLUIS

Senzillament: m' he enterat de tot. La casualitat m' ha conduhit aquí y de radera d' aquest biombo he sentit punt per punt lo qu' ha tractat ab el mestre. Estich dis. posat á mourer el gran escándol; (Segimond dona mostrás d' impaciencia) á ferho saber tot á la seva senyora, á publicar en els diaris el projecte dels socios del *Centro Instructivo de honestos pasatiempos...*

D. SEGI.

Prou!

AMEL.

(ap) Ay! que 'l matará!

LLUIS

(á Segimond) Vosté es l' home que predica moralitat? Vosté 'l que no vol que jo enraho ni ab la seva filla perque vol que la pobreta tiri pera monja? Vosté.....

D. SEGI.

Prou he dit!

LLUIS

(ap) Sembla que m' esplico. (á D. Segimond) Are parli si vol.

D. SEGI.

(ab ánima) Acabém. A mi ningú 'm puja á las barbas. (ab mes ánima) Ningú.

LLUIS

Jo!

D. SEGI.

Vosté...? Vosté...?

AMEL.

(ap) Ay! que 'l mata!

ANT.

(interposantse) Escoltin: no hi hauria un medi de trobar una solució conciliadora?

D. SEGI.

(fora de tino) Vagi al dimoni! Vosté que 's fa llenguas de la reserva que 's guarda á casa seva, te mocosos com aquest (moviment de Lluís) radera 'ls biombos per ' escoltar lo que 's tracta en el saló.

ANT.

Ha sigut una casualitat. (ap) A veurer si entre tots me treuran de casa....!

- LLUIS (á Segimond) M' ha dit mocós ¿eh?
AMEL. (ap) Ay Deu meu!
D. SEGI. Vaja; acabém.
LLUIS Acabém.
D. SEGI. Jo no soch amich del escándol. Y per mes que, com pot cómprender, á mi no m' espantan las criaturas ni els homes fets per que m' els menjo vius.....
LLUIS (ap) En mil homes!
D. SEGI. Jo no soch com aquells rectors que no 's recordan de quan eran escolans. Jo parlaré ab l' Amelia y si ella realment l' estima, puig que sé que la seva familia es molt dig-ne no m' oposaré á que contreguin rela-cions.
LLUIS. Molt bé. Tóquila. (allargantli la ma)
AMEL. (ap) Sant Pasqual li haurá tocat el cor.
D. SEGI. M' en vaig de dret á casa pera parlarli.
LLUIS No l' hi trobará á casa.
D. SEGI. Com ho sab vosté?
LLUIS. Perque l' acabo de deixar á..... l' Iglesia.
AMEL. (ap) Quina barra!
D. SEGI. Essent aixis....
LLUIS Nada. Jo aniré á la tarde al Centro Instruc-tivo á rebrer la resposta.
ANT. Aixis, home, aixis. Jo m' alegro de que tot s' hagi arreglat satisfactoriament. D' aques-ta manera no 's perjudican els meus inte-resos, perque suposo que vosté.... (per Segi-mond)
D. SEGI. Entesos.
ANT. Y vosté. (per Lluís)
LLUIS *Lo dicho.*
D. SEGI. (á Antony) Passiho be. (á Lluís) Estiga bó
LLUIS Adeu..... papá. (Segimond s' en va)

ESCENA ÚLTIMA

AMELIA, LLUIS y ANTONY

- LLUIS (anant en busca d' Amelia) Vina, vina aquí y convéncet de que soch un valent, de que

per tu soch capàs de batrerm, no ab ton pare que no es ningú, sino ab ton avi, ab ton besavi y ab tot rebesavi y tot.

AMEL. Com que tots son morts....

LLUIS Ni que fossin vius.

AMEL. Donchs cregas que m' has fet patir, porque ab el geni del papá, creya ben bé que 't pegaria.

LLUIS El que 'm vulga pegar á mi encare ha de neixer. Pero en fi, no hi pensém mes. Ja s' ha acabat. Apa ; tornemhi Mr. Antony. (va per abraçar á Amelia y á una senyal d' Antony es detura)

ANT. Esperin un moment. (Antony 's dirigeix al public)

Aquí termina 'l juguet;
divertit ó entretingut,
l' autor tan sols ha volgut
fels passá un rato distret.
Ho ha lograt? No es gran treball
perque 'hont hi ha ball, hi ha alegria.
Aquesta es la teoria
d' ANTONY MESTRE DE BALL.

TELÓ RÁPIT

Preu: UNA Pesseta
